

Un abis cheamă un alt abis
de Jane Guenther, consilier ICCRS

Nu demult am sărbătorit Crăciunul și misterul întrupării Domnului. În acest context, putem să ne întrebăm: ce vrea Domnul să renască în noi, astfel încât să fim capabili să dăm mai mult din el celorlalți? Recunoscând că aceasta e lucrarea Duhului Sfânt în noi, atunci chiar ar putea fi Crăciun în fiecare zi.

Papa Francisc a spus: „O credință autentică implică întotdeauna o dorință profundă de a schimba lumea”. *Ps 42,8*: „Un abis cheamă un alt abis” reprezintă viața intimă pe care Isus și-o dorește cu fiecare dintre noi. Răspunsul nostru constă în dorința de a trăi în această intimitate. Intimitatea poate fi înțeleasă astfel: „privește în profunzimea interiorului meu”. Duhul său care cheamă duhul meu.

Papa Benedict al XVI-lea a afirmat la Ziua mondială a tinerilor: „Nu ne este cumva tuturor frică într-un fel? Dacă îl lăsăm pe Cristos să intre în totalitate în viața noastră, dacă ne deschidem în totalitate lui, nu ne este frică oare că ne va lua ceva? Nu ne este frică oare să renunțăm la ceva semnificativ, la ceva unic, la ceva care face viața așa de frumoasă? Nu riscăm atunci să ajungem să ne știrbim libertatea și chiar să ne privăm de ea? Nu! Dacă îl lăsăm pe Cristos în viața noastră, nu pierdem nimic, nimic, absolut nimic din ceea ce face viața liberă, frumoasă și minunată. Nu! Numai în această prietenie sunt ușile vieții larg deschise. Numai în această prietenie este marele potențial al existenței cu adevărat revelat omului. Numai în această prietenie putem experimenta frumusețea și eliberarea. Așa că, astăzi, cu mare putere și convingere, pe baza unei lungi experiențe personale de viață, vă spun, dragi tineri: să nu vă fie teamă de Cristos! El nu-ți ia nimic, ci îți dă totul. Când ne încredințăm lui, primim însutit în schimb. Da, deschideți, deschideți larg ușile lui Cristos și veți găsi viața adevărată. Amin”.

Mariei, modelul nostru de umilință, un înger i-a spus: „Nu-ți fie teamă”; poți să aplici și la tine aceste cuvinte și să nu-ți fie teamă să trăiești mai deplin în Duhul Sfânt. *Gal 5,1* spune: „Pentru libertate ne-a eliberat Cristos!”; exact la acest lucru se referă aici Papa Benedict. Când îl lăsăm pe Duhul Sfânt să ne conducă în dansul vieții, suntem liberi să facem toate lucrurile minunate pentru care am fost creați. Nu mai suntem gârboviți de păcatele noastre, ci suntem liberi.

Liberi să primim mai mult din El și să dăm mai mult din El celorlalți.

Pe data de 3 iulie 2002, la audiența generală, Sfântul Ioan Paul al-II-lea a spus aceste cuvinte: Psalmistul a menționat în special o „voce” a râurilor, cu alte cuvinte vuietul apelor. De fapt, tunetul marilor cascade produce o senzație de o forță nemaipomenită în urechile celor surzi, întregul trup fiindu-le cuprins de un cutremur. *Ps 42,8* evocă aceeași senzație când spune: „Un abis cheamă un alt abis la vuietul cascadelor tale; toate talazurile și valurile tale trec peste mine!”. Omul se simte mic pe lângă această forță naturală. Totuși, psalmistul o folosește ca pe o trambulină prin care să exalte puterea Domnului, care este cu mult mai mare. Tripla repetare a cuvintelor „au înălțat” (*Ps 93,3*) glasul, își găsește răspunsul în tripla afirmație a superiorității puterii Domnului (cf. v. 4).

Părinții Bisericii comentau acest *Psalm* aplicându-l la Cristos, „Domn și Mântuitor”. Origene, tradus în latină de Sfântul Ieronim, spune: „Domnul domnește, este înveșmântat în frumusețe. El care în trecut a tremurat în misterul trupului, acum strălucește în maiestatea

divinității". Pentru Origene, râurile și apele care și-au ridicat glasul reprezintă „figurile autoritare ale profeților și apostolilor” care „proclamă lauda și gloria Domnului și anunță judecata lui pentru întreaga lume” (cf. *74 omelie sul libro dei Salmi*, Milano 1993, pag. 666.669).

Sfântul Augustin dezvoltă mai departe simbolul torentelor și oceanelor. Ca niște râuri umflate în matcă, plini de Duhul Sfânt și întăriți, apostolilor nu le mai este frică și atunci își ridică vocea. Totuși, „când multe voci încep să-l anunțe pe Cristos, marea devine agitată”. În fluxul și refluxul oceanului lumii, spune Augustin, mica ambarcațiune a Bisericii pare că se leagănă înfricoșată, amenințată de pericole și persecuții, dar „ Domnul este plin de minunății în înălțimi”; el „a umblat pe apele mării și a calmat valurile” (*Esposizioni sui salmi*, III, Roma 1976, pag. 231).

Acestei chemări la sfințenie cu care suntem însărcinați fiecare trebuie să-i răspundem cu generozitate; este invitația pe care Dumnezeu a scris-o deja în inimile noastre.

Ești gata pentru asta?

PUTEREA RUGĂCIUNII TRADIȚIONALE
de Tim Kirk – membru executiv al Fraternității Catolice

Am de făcut o mărturisire.

După 35 de ani de rugăciune în limbi, profeție, slujire de vindecare, conducere a rugăciunii de laudă, predicare cu putere în calitate de catolic carismatic, am descoperit ceva despre mine pe care înainte nu-l cunoșteam: îmi place să mă rog Rozariul!

Desigur, îmi plac în continuare toate elementele carismatice, de fapt chiar mai mult ca oricând, dar în ultimul timp am ajuns la o înțelegere mult mai profundă a puterii rugăciunilor tradiționale.

Totul a pornit de la insomnie.

Se pare că este destul de comun pentru oamenii care se apropie de jumătatea vieții să aibă probleme cu somnul (indiciu: am fost născut la trei săptămâni și jumătate de la faimosul week-end de la Duquesne, din 1967). Deseori mă trezesc înainte de ora 2-3 dimineața și uneori mă lupt să adorm din nou. Mai mult decât atât, descopăr că, atunci când nu poți dormi și este ora trei dimineața, micile dar insistentele îngrijorări și preocupări, pe care le poți duce relativ ușor în timpul zilei, devin mult mai mari și mai amenințătoare. Dacă nu ești în gardă, anxietatea va câștiga teren și apoi vei fi treaz, îngrijorându-te până ce sună ceasul și e timpul să te scoli.

Astfel, luptând cu insomnia și cu profilarea amenințătoare a anxietății, am început să mă rog Rozariul. Încet.

A face o exegeză a „Tatălui Nostru” la două dimineața este un exercițiu profund.

Descopăr că rugăciunea din timpul nopții poartă adesea o supra-încărcătură spirituală, o atingere a prezenței mistice pentru care ai nevoie de mai mult timp la rugăciunea din timpul zilei. În unele nopți nici măcar nu trec de cuvântul „Tatăl”, atât de bogat este acest cuvânt ca sursă de uimire teologică.

Ce să mai zic de „Vie împărăția ta”? S-au scris biblioteci întregi despre intrarea în împărăția lui Dumnezeu prin persoana și preoția lui Isus. Ce generator de putere este să te rogi în puterea nopții! Am început să proclam asupra mea, a familiei mele, a comunității mele, a parohiei mele, a diecezei, a orașului și a națiunii: „Vie împărăția ta! Facă-se voia ta, precum în cer, așa și pe pământ!”

Dacă trec de rugăciunea „Tatăl nostru”, încep cu „Bucură-te, Marie”, unde, la fel, găsesc atât de mult material de contemplație!

Spre deosebire de mulți catolici, eu nu am primit devoțiunea către Maria odată cu laptele matern. Frumoasa mea mamă este anglicană. Și, ca să fiu sincer, în unele dintre bisericile noastre catolice am găsit uneori o prezentare oarecum de porțelan a Mariei, puțin cam dificil de relaționat cu ea. În propria mea familie, ne-am rugat Rozariul în vremuri de restriște sau, de exemplu, când am mers împreună în călătorii cu mașina, dar acum în inima mea crește un respect nou pentru această veche formă de rugăciune. Deci, ce s-a schimbat?

Cred că motivul este că Duhul mi-a dăruit două imagini izbitoare ale Mariei, care m-au determinat să reevaluez ce poate însemna devoțiunea mariană pentru mine. Prima mi-a apărut într-o sesiune de mijlocire la o întâlnire a liderilor comunității *Discipolii lui Isus*. Pe când ne rugam cu putere pentru protecția și binecuvântarea comunității noastre, dintr-o dată am văzut în mintea mea o imagine a Mariei în chip de Regină luptătoare, teroarea diavolului și a demonilor săi. Săgeți ascuțite de lumină păreau să zboare din mantia sa în timp ce se mișca. Am rămas cu certitudinea că Maria este grandioasă în luptă și o puternică mijlocitoare. Credeți-mă, vreți să aveți această Femeie de partea voastră.

A doua imagine a fost chiar mai impresionantă. Era într-una din acele nopți în care m-am trezit la ora două. Mă luptam puternic cu o anumită problemă și am început să mă rog Rozariul. În starea mea de somnolență, dar și de evlavie, mi-a apărut în minte o imagine. Era o femeie, în vârstă de aproximativ 30 de ani, cu păr șaten și cu un puternic aer matern. Avea o mare autoritate și mi-a spus cuvinte de mângâiere și încurajare.

Nu-mi amintesc spusele, dar mi-a rămas o imagine a unei Marii foarte umane: pământeană, plină de pasiune, o femeie puternică. A venit la mine ca mamă. Cred că am înțeles pentru prima dată în inima mea ceea ce catolicismul susține de atâta vreme: Maria are rolul, atribuit ei de Dumnezeu, de mijlocitoare a unei puternice influențe și griji materne. Așa cum o mamă de pe pământ veghează și intervine, când este necesar, pentru copiii săi, și Maria este așezată pe tărâmul spiritual ca să vegheze asupra noastră și să intervină pentru noi. Solicitarea mijlocirii ei este o puternică armă de luptă spirituală. Maria este dispusă și capabilă să-și asume lupta spirituală pentru noi.

Așa că, acum, nu am nicio îndoială: rugăciunea tradițională are, într-adevăr, o mare putere. Cu atât mai mult atunci când ne rugăm cu o așteptare vie a acțiunii Duhului, ceva la care mi-ar plăcea să cred că noi, catolicii carismatici, ne pricepem!

ACADEMIC: ADUNAȚI ÎMPREUNĂ
de Jane Guenther – consilier ICCRS

Oamenii se adună în grupuri de diferite mărimi sau forme și cu diferite țeluri. Pot fi situații când oamenii se adună spontan, dar atunci există un scop comun sau o situație care motivează oamenii de a se strânge împreună.

Sunt necesare trei elemente esențiale pentru formarea unei adunări și le enumerăm în ordinea priorității: un obiectiv, o invitație și o decizie. Toate aceste elemente pot exista în diferite forme și stiluri, dar dacă oricare din acestea lipsește, adunările nu au loc. Acestea sunt esențiale și pentru adunarea împreună a poporului lui Dumnezeu. Conștientizarea și cunoașterea semnificației corespunzătoare a acestora este necesară pentru creșterea și maturitatea poporului lui Dumnezeu. În acest context, obiectivul și invitația diferă în caracter și esență.

Mă voi limita la o scurtă explicație a ceea ce numesc eu *obiectivul primar*:

Dumnezeu, care locuiește într-o lumină inaccesibilă, „vrea să-și împărtășească propria viață divină oamenilor creați de El în mod liber, pentru a face din ei fii adoptivi, în Fiul său unic¹. Revelându-se pe sine, Dumnezeu vrea să-i facă pe oameni în stare să-i răspundă, să-l cunoască și să-l iubească, mult peste tot ceea ce ar fi ei în stare prin propriile puteri” (CBC, 52).

Catehismul Bisericii Catolice definește în mod clar obiectivul primar al oricărei adunări creștine. Sunt convinsă că am auzit cu toții diferite versiuni ale acestui obiectiv și în mod normal diferă în funcție de diversele carisme sau naturi ale entității care ne invită la întâlnire. O versiune populară a acestui obiectiv, vehiculată la întâlnirile noastre carismatice, este aceea că oamenii lui Dumnezeu se întâlnesc pentru a-l lăuda și a-i da slavă lui Dumnezeu. Deși nu pot concluziona că aceasta este o versiune greșită în mod intrinsec, având elemente de adevăr în ea, cred că singurul obiectiv este că Dumnezeu „dorește să ne comunice viața sa divină”. Într-adevăr, obiectivul subzistă în entitatea care organizează întâlnirea; se află, ca să spunem așa, în mintea celui care cheamă adunarea.

Atât Matei, cât și Luca menționează metafora minunată a lui Isus despre cloșcă. În această unică propoziție, putem identifica în mod clar cele trei elemente: obiectivul, invitația și decizia de a sta împreună. Dumnezeu dorește să își adune poporul cu un motiv, dar din păcate aici răspunsul este negativ: de câte ori am vrut să-i adun pe copiii tăi așa cum găina își adună puii sub aripi, și n-ați voit! (cf. Lc 13,34b).

De multe ori cităm *Psalmul 63* pentru a manifesta dorința și setea noastră după Dumnezeu. Acest lucru este bun și sfânt, însă consider că cea mai mare dorință și sete vine de la Cel care ne-a chemat la viață. În afară de divinitatea însăși, nimicnicia a umplut neființa universului. Nimicul nu poate cere niciodată răscumpărarea de la sine; nici nu poate dori să fie, ca să nu mai vorbim de dorința de a fi cu Dumnezeu sau de a fi însetat de Dumnezeu.

---

¹ Cf. Ef 1, 4-5.

Dumnezeu ne-a creat pentru că voia să ni se dăruiască. Din dragoste curată am fost aduși la viață și ridicați la demnitatea de fii și fiice.

Acesta este motivul pentru care metafora lui Isus despre cloșcă este excelentă și minunată. El dorește să ne arate iubirea maternă a lui Dumnezeu pentru noi și dorește să fie cu noi. Dumnezeu ne cheamă pentru că dorește să ne protejeze de orice rău și dorește să ne odihnim în căldura îmbrățișării Sale.

Cloșca fără apărare devine un scut altruist, dându-și propria viață pentru puii de sub aripi. Isus Cristos, în totală ascultare față de voința Tatălui, devine „fără apărare” când ia trup omenesc și își dă viața pentru noi. În acest fel, ne-a eliberat de legătura păcatului și de influența celui rău. Dorește să ne vindece, să ne salveze și să ne înzestreze cu putere. Dorește să fim împliniți în el, să devenim persoanele care intenționase de la început să fim. Doar sub aripile sale putem fi împliniți și putem primi bucuria care întrece orice închipuire (cf. *Fil 4,7*) și pacea care curge de la tronul lui Dumnezeu, aceea pe care lumea nu ne-o poate da niciodată (cf. *In 14,27*).

Chemarea lui Dumnezeu nu este o simplă invitație; în esență este o kenoză. Preasfânta Treime [coboară], își revarsă viața sa divină asupra întregii creații și își arată înclinarea extremă către toți copiii săi iubiți, din moment ce îi abordează într-un mod special și abundent. Acest har necreat este interiorizat în viața copiilor săi, iar în cei care îi răspund pozitiv el devine o putere schimbătoare de viață.

Un răspuns pozitiv înseamnă o mai bună aliniere a obiectivelor noastre. E nevoie să fim siguri că obiectivele noastre sunt aliniate la tot ceea ce subzistă în Dumnezeu. Obiectivele noastre pot fi prea înguste și mioape, încât să blocheze fluxul extraordinar de har care se revarsă ca o cascadă din inima lui Dumnezeu.

CRUCEA REÎNNOIRII

Vă anunțăm cu mare bucurie reluarea producției și distribuției Crucii Reînnoirii. Proiectul, conceput și implementat în Canada de fratele nostru René Brimo, care acum este în cer, pentru a fi un simbol al apartenenței la Reînnoirea Carismatică Catolică și al mărturiei despre acest curent de har, cât și un sprijin continuu al misiunii și slujirii ICCRS în lume.

Vizitați magazinul online la adresa: www.iccrs.org / www.arrediliturgici.it.

ÎNTREBĂRI CĂTRE COMISIA DOCTRINARĂ

Este admisibil să ne tatuăm?

Tatuajele sunt mai populare ca oricând. Parcă tot a doua persoană are un tatuaj. Artiștii, atleții profesioniști, păpușile Barbie și chiar unii preoți au și ei tatuaje. Ce ne învață Biserica despre această practică, în condițiile unei astfel de proliferări a tatuajelor și a interesului crescut pentru ele?

De fapt nu există o învățătură clară a Bisericii care să interzică tatuajele. Opiniile variază: unii spun că e greșit să-ți marchezi trupul în acest fel, pe când alții spun că este o legitimă formă de exprimare de sine. Așadar, cine are dreptate? Există vreun răspuns obiectiv la această întrebare?

Mulți oameni se referă la Vechiul Testament, mai precis la *Lev 19,28*, când declară că Dumnezeu interzice în mod clar tatuajele. Asta deoarece în anumite traduceri apare cuvântul „tatuaj” în acest verset. De pildă, versiunea catolică a traducerii în limba română spune: „Să nu vă faceți tăieturi pe trup pentru un mort și să nu vă faceți tatuaje pe voi! Eu sunt Domnul”.

Înainte de a privi la acest verset în contextul său, merită să observăm că tradiția catolică a clasificat legile din *Levitic* în trei tipuri: ceremoniale, judiciare și morale. De la venirea lui Cristos, legile ceremoniale și judiciare nu se mai aplică, ci doar legile morale. Interzicerea relațiilor între persoane de același sex din *Lev 18,22*, de pildă, face parte din legea morală și se aplică în continuare, dar *Lev 19,26-27*, care declară că nu este permis ca cineva să-și radă barba sau să mănâcăm carne cu sânge în ea, face parte din legea ceremonială. Mai sunt multe alte asemenea legi care nu se mai aplică la creștini și astfel e greșit să cităm *Lev 19,28* în afara contextului și să-l folosim pentru a justifica o condamnare a tatuajelor.

Pentru a interpreta corect *Lev 19,28*, acest verset trebuie citit în contextul său. Așadar, ce semnificație are cuvântul „tatuaj” în ambianța *Leviticului*? După ce au fost salvați din sclavia Egiptului, israeliții au fost prinși între cultura Egiptului și cea a Canaanului, fiind influențați de ambele. Descoperirile arheologice recente au găsit în Egipt unele dovezi ale tatuajului. Femeile își tatuau anumite părți ale trupului ca însemn pentru fertilitate. Tatuajele erau considerate a fi niște farmece norocoase, asociate cu procesul nașterii. În Canaan nu-și făceau pe trup semne cu cerneală, ci foloseau niște măsuri mai extreme: își făceau cicatrice sau înfierări, creștături și tăieturi. Săpăturile arheologice au descoperit că la canaaniti era obiceiul creștării trupului în scopuri rituale, în special pentru a da cinste zeilor și pentru a-și plânge morții. Se pare că *Lev 19,28* interzice chiar această practică: „Să nu vă faceți tăieturi pe trup pentru un mort și să nu vă faceți tatuaje pe voi!”. Se pare, așadar, că Dumnezeu interzicea mai degrabă săparea de cicatrici decât tatuarea așa cum o cunoaștem azi.

Acest context cultural diferit al textului este unul dintre motivele pentru care nu există o învățătură a Bisericii în privința tatuajului; totuși, acest lucru nu deschide permisiunea neînfrănată a tatuajelor. Avem nevoie „să gândim înainte de a ne marca permanent cu cerneală” („think before they ink”). În primul rând, este important să ne amintim că nu suntem ai noștri, ci suntem temple ale lui Dumnezeu (cf. *1Cor 6,19-20*). Trebuie să ne gândim cât ne putem desfigura trupul pentru a urma propriile dorințe, încât să nu dezonorăm frumusețea formei umane pe care Dumnezeu a făcut-o.

Mai sunt și alte considerații. Una este motivația din spatele dorinței de a ne face un tatuaj. În timp ce exprimarea de sine este admisibilă între anumite limite, dorința de a face acel tatuaj dorit îl glorifică oare pe Dumnezeu sau ne glorifică pe noi înșine? Este oare o decizie pripită, indusă de o presiune exterioară sau de alcool ori este ceva profund semnificativ, care ne-a luat îndelungă rugăciune, gândire și analiză? Cât despre locul tatuajului? Este oare într-o zonă foarte vizibilă, cum ar fi chipul sau gâtul, care poate nu sunt cele mai înțelepte locuri pentru un tatuaj, sau chiar într-o zonă care ar pune capcană oamenilor și le-ar devia gândul de la Dumnezeu? Cât despre tipul tatuajului – este oare o imagine sau o scriere demnă de templul Duhului Sfânt sau este un graffiti ce conține obscenități sau chiar blasfemii?

Vor exista opinii puternice de ambele părți ale dezbaterii, dar trebuie să fim atenți să nu spunem că este o problemă de fidelitate la învățătura catolică, de vreme ce nu există o învățătură de Magisteriu pe acest subiect. E posibil ca unii catolici să fie în dezacord unii față de alții asupra acestui subiect în bună credință. Ca și în alte chestiuni, se aplică și aici virtuțile temperării, carității și prudenței.